

Ztráty

Napsala první slovo do toho zvláštního sešitu. Deník. Má ho skoro každá dívka v jejím věku. Byla poslední dívkou ze třídy, která si ho založila. Vůbec netušila, co s ním, co do něho má psát. V každém případě ale věděla, že nebude psát z donucení, žádné oslovování typu: Můj milý deníčku a jiné trapné začátky. Prostě si zapíše jen to, co bude chtít. A tak psala. Jak je veselá, jak je smutná, co jí schází a co jí přebývá. Psala ráda.

Když ve škole se spolužačkami srovnávala deník, každý byl úplně jiný. Někdo měl pečlivě zapsaný každý den, někdo tam měl dokonce fotky a obrázky celebrit, někdo třeba jen slova. Někdo si jenom kreslil. Usoudila, že je se svým deníkem spokojená a pokračovala ve psaní dál.

Měla popsanou skoro polovinu, když se jí zhroutil svět. Maminka zemřela při autonehodě. Když se to dozvěděla, nemohla tomu uvěřit. Čekala, že maminka přijde. Ležela v posteli, střešním oknem se dívala na hvězdy a myslela na ni. Oči otevřené dokořán. Slyšela vrznutí dveří. Rychle se nadzvedla na posteli. A jaké zklamání! Tatínek. Dívala se na něho smutnými očima a měla tolik otázek. Přisedl si na kraj postele, vzal její ruku do své a hladil ji po vlasech. Jak zaslechla, že maminka se už nikdy nevrátí, věděla, že je to pravda. V srdíčku ji bolestivě trhlo. Něco prasklo. Z očí se jí kutálely slzičky. Bolestí, zklamáním a ztrátou křičela. Sípala. Měla maminku tak ráda. Potřebovala ji. Vždyť každá dívka potřebuje hlavně maminku. Ale ona už ji neměla. NEMĚLA.

Bylo tomu pět měsíců od té smutné události, když v neděli před polednem zazvonil zvonek. Nevzrušovala se. Ani se nepohnula. Celé dopoledne seděla v houpacím křesle, které při každém zhoupnutí lehce skříplo, přikrytá teplou přikrývkou z vlny, která jí nabídla svou náruč a bezpečí. Ale bezpečně se necítila. Vzhlédla. Hezky se oblékni a pojd' dolů. Ani nebyla zvědavá, co se děje. Určitě nějaká důležitá návštěva. Už od schodů viděla krásně prostřený stůl. Nablýskané příbory, skleničky odražely sluníčko, talíře plné dobrého jídla. Kdopak to přišel? Co se děje? Zvědavost se probudila. Vešla do kuchyně a spatřila ženu. Docela obyčejnou. Ani hezká, ani dobře oblečená. A co bylo ještě podivuhodnější, kolem ní pobíhaly dvě děti. Asi pětileté. Sedla si ke stolu a nechala si od tatínka a té ženy vyprávět, jak se seznámili. A jak se mají teď rádi. Překvapilo ji to. Zlomilo ji to. Tohle nečekala, jak jenom mohl tatínek takhle podvést maminku? Ale protože byla slušně vychovaná, seděla dál a jedla.

Návštěvy přicházely čím dál častěji. Ovšem jenom v jednom složení. Žena a dvě děti. Nejdříve to byly jenom nedělní obědy, potom i sobotní. Asi po měsíci to byl i každý večer. Jednou už bylo pozdě a návštěva ještě neodešla. Byla unavená a chtěla jít spát. Spíš si lehnout do postele a brečet. Žena se jí nezamlouvala. A tatínek se s ní tolik nasmál. Tak raději mlčela. Ani slovo neřekla, když se jí tatínek tázal, co říká na jeho přítelkyni. Nic. Dozvěděla se, že návštěva zůstane na celý týden. Přespí s tatínkem v ložnici. Kde budou děti se nezajímala, její pokoj ale bude obývat stále sama. Tak byla rozhodnutá. Ale ne! Co si myslela? Ležela v posteli a už usínala, když přišel tatínek a děti jí do pokoje strčil. Myslela si, že budou spát. Jak se spletla! Začaly dělat hrozný nepořádek a křičely. Nechala je, ale když se jí hrabaly ve skříních, vyskočila z postele a vynadala jim. A spát!

Psala si do deníku. Bylo to už tou dobou, kdy se návštěvě neříkalo návštěva, bylo to dobou, kdy odcházela do školy a dostala od nové maminky svačinu, bylo to dobou, kdy přišla ze školy a dostala večeři od nové maminky. Bylo to dobou, kdy návštěva zmizela a vytvořila se nová rodina. Pojd' mi pomoci s prádlem! Pojd' mi pomoci s večeří! Pojd' mi pomoci se zahradou! Neměla chvíli pro sebe. Ani se už nemohla učit. Učebnice otvírala po nocích, kdy padala únavou a oči se jí zavíraly. Zavřela deník a položila na stolek. Vytřela chodbu, uklidila kbelík, umyla si ruce a s viděnou, že dopíše zápis do deníku, vyběhla nahoru. Pootevřela dveře a ztuhla. To není možné! Že vidí špatně? Ta žena držela její sešit, její život, její zápisy,

v rukou. Kdyby jen držela! Ona si v jejím deníku, v jejích věcech četla! Bez dovolení, bez otázky – Smím se podívat?, bez ostychu, beze studu. Stála ve dveřích a jenom se dívala. První hořká slza ji spadla krk. Byla horká, přímo páčila. Hlavu si opřela o rám dveří a s odporem se dívala, jak se ta žena šklebí, tváří a směje se při čtení jejího deníku. Copak tohle se dělá? Jak jenom mohla, kdyby se zeptala, možná by jí ukázala a řekla, co to je. Ale takhle. Měla pocit, že se všechno rozbilo. Zatočila se jí hlava. Jak ztrácela půdu pod nohama, před očima měla maminku. Svou maminku.

Pomalou otevřela oči. Na prsou ji tlačilo. Žluté světlo ji přivítalo. Bílé stěny jí řekly, kde je. Ani se nemusela ptát. Nic si nepamatovala. Snažila se si vzpomenout. Ani netušila, jak se sem dostala. Najednou to měla před očima. Zapíchal ji v srdíčku. „Maminko,“ zašeptala. Nikde nic. Skoro to nebylo slyšet. Propadala se zoufalství. To ne... Už křičela. „Maminko! Maminko! Pojď ke mně! Prosím. Maminko!!“